

Hồi 04

Trận Đại Chiến Trong Hồi Cốc

iêu Đồng dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi đáp :

- Không những đã phát hiện tung tích của địch, mà cả hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ đúng như lời của Mạnh Hồng Tiểu vừa nói “nguy cơ trùng trùng” đấy!

Hồng Phi nghe nói giật mình kinh hãi. Tiêu Đồng liền kể chàng gặp gỡ Miêu Cương Song Quái ở ngoài cửa động như thế nào, Diệu Âm Công Chúa cho hay những tin gì cho Hồng Phi hay.

Hồng Phi nghe xong, cau mày nghĩ ngợi một hồi, rồi mới nói với Tiêu Đồng rằng :

- Tiêu Nhị đệ hãy ra ngoài cốc khẩu hợp cùng Tam đệ, rồi hai người cứ tùy cơ mà hành sự. Hễ gặp kẻ địch thì ra tay đánh chúng luôn. Ngu huynh dặn bảo Mạnh cô nương vào lời, sẽ theo ra liền.

Tú Sát Tiêu Đồng vâng lời đi luôn. Lãnh Sát Hồng Phi lại quay trở vào trong hang động, mỉm cười nói với Mạnh Hồng Tiểu rằng :

- Mạnh cô nương, thất phu vô tội, mà chỉ có tội mang theo vật báu thôi. Có lẽ công cuộc khế ước của chúng ta không sao hoàn thành được nữa.

Hơn nửa năm nay, Mạnh Hồng Tiểu lợi dụng Tam Sát yểm hộ cho, nên nàng mới tinh tậm tham ngộ nỗi Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếm Pháp, ba môn tuyệt học trong Đăng Ma Bảo Lục.

Tuy nàng chưa có dịp thực nghiệm, nhưng đã hiểu biết gần hết rồi. Nay nàng bỗng nghe thấy Lãnh Sát Hồng Phi nói như vậy, liền ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng hay có ai cản trở chúng ta thế?

Hồng Phi liền đem chuyện của Tiêu Đồng vừa kể ra nói lại cho Mạnh Hồng Tiểu nghe, rồi y lắc đầu, vừa cười vừa nói :

- Anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng tôi một mặt vừa phải lo an nguy cho cô nương, một mặt lại phải chống đỡ nhiều cường địch như vậy,

làm sao mà giữ được cả cho đôi bên chu toàn. Cho nên, hoàn thành sao nỗi khế ước của chúng ta đã hẹn với nhau.

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói mới biết mình vì sợ Cổ Thanh Phong đột nhiên phát giác mình mất tích, quá lo âu mà để lại tin tức ở chỗ ở cũ, rồi thể nào cũng mang tai họa vào thân, vì có vô số kẻ hung ác trong võ lâm đang chú ý đến mình, chỉ muốn bắt được mình mới cam tâm.

Nàng suy tính như vậy, bỗng nghĩ ra được một kế, liền mỉm cười nói với Hồng Phi :

- Hơn nửa năm nay, chúng ta hợp tác với nhau, đôi bên tương đắc, không có chuyện gì xảy ra hết. Bây giờ, tôi nghĩ ra được một cách có thể để cho ba vị yên tâm đối địch, mà khỏi lo âu đến tôi nữa.

Hồng Phi bán tín bán nghi, vội hỏi :

- Chẳng hay Mạnh cô nương có cao kiến gì thế?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi lại :

- Có phải các vị có một thứ thuốc độc rất mạnh mà phát ra lại chậm, nhưng phải có thuốc giải riêng của ba vị mới giải được không?

Hồng Phi ngạc nhiên gật đầu đáp :

- Chúng tôi có luyện ra một thứ Tam Nhật Đoạn Hồn Tán. Chẳng hay Mạnh cô nương lấy nó dùng để làm chi?

Mạnh Hồng Tiểu giơ tay ra, vừa cười vừa nói :

- Hồng huynh làm ơn cho tôi xin một gói Tam Nhật Đoạn Hồn Tán ấy!

Tuy Lãnh Sát Hồng Phi không đoán ra được ý định của Mạnh Hồng Tiểu, nhưng y vẫn lấy một gói thuốc độc đó ra đưa cho nàng. Nàng cầm gói thuốc đó, rồi liền hỏi lại Hồng Phi rằng :

- Có phải thuốc này uống xong, ba ngày sau mới chết phải không?

Hồng Phi gật đầu. Mạnh Hồng Tiểu liền đổ gói thuốc độc đó vào miệng uống luôn, thần sắc rất ung dung, rồi mỉm cười nói :

- Như vậy ba vị khỏi cần lo âu, tôi thừa cơ đào tẩu, mà cứ chuyên tâm đối phó với kẻ địch được rồi.

Lãnh Sát Hồng Phi giơ ngón tay cái lên khen ngợi Mạnh Hồng Tiểu, rồi cười một cách gian xảo :

- Mạnh cô nương anh hùng thực. Như vậy anh em Tam Sát chúng

tôi mới không phải lo âu về phía sau nữa, và có thể đối địch với hào kiệt của các phái đến tấn công Cửu Hồi Cốc này. Nhưng chỉ mong được như lòng của Mạnh cô nương hồ lang tranh đấu, rồi hồ lang cùng chết hết.

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu, vừa cười vừa đáp :

- Vị Lãnh Sát này đa nghi thực. Sau này, thể nào cũng phải thiệt thòi bởi hai chữ đa nghi đó. Dù đôi bên hồ lang có cùng chết hết, nhưng đối với tôi có ích gì đâu? Tôi đã uống thuốc Tam Nhật Đoạn Hồn Tán này rồi, nếu không có lang hổ ra tay cứu thì tôi cũng bị diệt như ai thôi!

Hồng Phi giả hoạt thực, nhưng bây giờ bị Mạnh Hồng Tiểu ngạo bán, hấn ngược vô cùng, liền gượng cười :

- Mạnh cô nương cứ việc ở quanh cửa động mà đi lại hoạt động. Hồng Phi tôi còn phải đến Cửu Hồi Cốc xem có bao nhiêu nhân vật có tên tuổi đã tới.

Y nói không sai. Trong lúc y đang nói chuyện với Mạnh Hồng Tiểu, thì trước Cửu Hồi Cốc có nhiều bóng ma đã tới rồi.

Trong núi Ô Mông đã bắt đầu có trận lang tranh hổ đấu rồi.

Thì ra, Tú Sát Tiêu Đồng báo tin cho Lãnh Sát Hồng Phi biết rồi, vừa quay ra đến cốc khẩu đã thấy Tiểu Sát Ha Đằng núp trong bụi cây, xa xa vẫy tay ra hiệu bảo y đừng có đi đường hoàng để cho kẻ địch hay biết tung tích...

Tiêu Đồng thấy vậy, biết bên ngoài đã có động, liền rón rén đi tới cạnh Ha Đằng, ngó qua khe đá nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy chỗ hồi nãy mình câu cá đang có một nam một nữ đi đi lại lại. Người đàn ông cao không đầy năm thước, mặt như trẻ con, lưng vác một cái hồ lô thật lớn, mặc quần áo đại hồng. Còn người đàn bà thì tuổi chừng ba mươi, xinh đẹp lạ thường, mặc quần áo võ trang màu xanh, cả cái khăn kết trên đầu cũng xanh biếc nốt.

Tiêu Đồng dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói cho Ha Đằng hay :

- Tam đệ, hai nam nữ kia có lẽ là Hỏa Hải Nhi với Bích Vân Nương của Tam Nguyên Bang đấy!

Ha Đằng cũng lúng lỏi nói đó trả lời :

- Chính là chúng đấy. Đệ đã nghe thấy Bích Vân Nương Liễu Như Yến sai Hỏa Hải Nhi Ô Xích ra ngoài Cửu Hồi Cốc leo lên trên một tảng

đá lớn, dùng Tam Ly Châu Hỏa đốt Tam Nguyên Phù Lệnh báo hiệu!

Tiêu Đồng vừa cười vừa nói :

- Nếu vậy phen này thế nào cũng có trò vui cho chúng ta xem. Nếu không đến giai đoạn cuối cùng, không bao giờ chúng ta ra tay, như vậy chúng ta đỡ tốn hơi sức hơn.

Y vừa nói đến đây, thì Hỏa Hải Nhi ở trong Cửu Hồi Cốc đã ngẩng mặt lên trời dùng mũi ngửi mấy cái, rồi nói :

- Liễu phu nhân, tôi đã ngửi thấy mùi tanh hôi của rắn, chắc Hắc Xà Giáo Chủ với Khổng Đại Bằng đã đến đây rồi. Chi bằng chúng ta hãy ẩn núp sang một bên để xem, chúng thấy Tam Nguyên Phù Lệnh có dám làm gì không?

Liễu Như Yến gật đầu một cái, rồi cả hai vội ẩn núp vào trong bụi cây ở chân núi.

Một lát sau, nước trong đầm đã có tiếng kêu kỳ lạ, rồi đột nhiên bờ trước mặt xuất hiện hơn một trăm con rắn nhỏ nhỏ. Nhưng con rắn ấy liền bò cả xuống dưới đầm, bơi sang phía bờ bên này. Lúc sắp đến bờ, thì chúng ngừng lại không cử động nữa, con nọ nới đuôi con kia. Chỉ trong thoáng mắt, trên mặt đầm đã hiện ra một cầu dài bần rắn rồi.

Cầu rắn vừa dựng xong, thì trong bóng cây ở phía bờ bên kia đã có tiếng cười rất quái dị, và có hai người xuất hiện. Một người cao lớn vạm vỡ, mặt đỏ bừng, tuổi trạc bốn mươi. Một người nữa thân hình bé nhỏ, mặc áo bào đạo sĩ màu đen.

Hai người đi tới cạnh đầm lấy hơi nhún sức, chỉ thấy thân hình của hai người như bay phát phoir ở trên cầu rắn, mà qua bờ bên kia. Hai người đi hết cái cầu rắn, khẽ nhún chân một cái, đã nhảy lên trên bờ liền.

Đạo sĩ mặc áo bào đen liền huýt sáo miệng. Tiếng sáo của y nghe rất kỳ lạ, thế là lũ rắn đều lặn cả xuống nước mất tích. Người to lớn vạm vỡ, mặt đỏ bừng, liền lớn tiếng kêu gọi :

- Lâu Sơn Tam Sát ở đâu? Hắc Xà Giáo Chủ Tạ Vân Chí với mô Triển Xí Phi Long Khổng Đại Bằng thân hành tới đây thăm viếng. Xin mời ba vị ra đây gặp mặt!

Chỉ thấy bốn bề im lặng, không có tiếng trả lời gì hết.

Hắc Xà Giáo Chủ liền trợn mắt lên, và nói với Khổng Đại Bằng :

- Anh em Lâu Sơn Tam Sát không thích gặp chúng ta, nhưng rắn của mõ rất thích chui vào các lỗ hổng, chỉ bằng sai chúng tấn công trước vào Cửa Hồi Cốc...

Tạ Vân Chí vừa nói dứt, Khổng Đại Bằng chỉ tay vào một tảng đá trước cốc khẩu và nói :

- Tạ Giáo Chủ xem ba cái vòng đen ở trên tảng đá kia có phải là Tam Nguyên Phù Lệnh của Tam Nguyên Bang để lại đó không?

Hắc Xà Giáo Chủ đưa mắt nhìn về phía đó, ngạc nhiên giây lát, rồi cười nhạt :

- Khổng huynh nhận xét rất đúng. Ba cái vòng đen hình chữ phẩm đó chính là Tam Nguyên Phù Lệnh đấy. Nhưng không những lệnh muội của Khổng huynh đã lấy Bằng Thiên Hiểu, đôi bên có tình bà con với nhau mà, Tạ Vân Chí tôi với các nhân vật trong Tam Nguyên Bang lại quen biết hết. Như vậy, cùng là người nhà với nhau, không cần nghi kỵ gì nữa.

Tạ Vân Chí chưa nói dứt, bên ta đã nghe thấy tiếng cười nhạt rồi có hai bóng người một đỏ, một xanh xuống tới trước mặt. Hai người đó là Liễu Như Yển với Hỏa Hải Nhi.

Vừa hạ chân xuống đất, Liễu Như Yển đã cười khúc khích nói :

- Tam Nguyên Phù Lệnh của Tam Nguyên Bang chúng ta đã xuất hiện, xưa nay không phân biệt thân sơ gì cả, kẻ nào thuận là bạn, kẻ nào nghịch là địch.

Mấy lời nói của nàng vừa mềm vừa cứng, mà lại có cả tình ý bên trong, khiến Khổng Đại Bằng mặt đỏ bừng lên, không biết trả lời sao cho phải.

Dù sao, Hắc Xà Giáo Chủ vẫn đa mưu lắm kế hơn, y vội chấp tay vái chào Liễu Như Yển và mỉm cười hỏi :

- Liễu phu nhân, tại sao lại ghi Tam Nguyên Phù Lệnh ở lại đây làm chi?

Liễu Như Yển liếc nhìn Hắc Xà Giáo Chủ một cái, lắc đầu cả cười:

- Tạ Giáo Chủ đã biết rõ lại còn hỏi tôi như thế làm chi? Như Yển tôi hãy hỏi Giáo Chủ câu này đã, sao bỗng dưng chúng ta lại gặp gỡ nhau ở trong Cửa Hồi Cốc này như thế?

Hắc Xà Giáo Chủ đã nghĩ ngay ra một kế, nghe thấy nàng ta hỏi như vậy, liền kêu “ồ” một tiếng, rồi mỉm cười đáp :

- Thế ra Liễu phu nhân cũng vì Lâu Sơn Tam Sát mà giáng lâm núi Ô Mông này đây!

Liễu Như Yến nghe thấy đối phương nhắc đến vấn đề chính, liền đưa mắt ra hiệu cho Hỏa Hải Nhi một cái, có ý bảo Hỏa Hải Nhi đề phòng Tạ Vân Chí trở mặt, rồi nàng từ từ hỏi tiếp :

- Chúng ta đã cùng một mục đích, mà Mạnh Hồng Tiểu chỉ có một người thôi, vậy chúng ta nên giải quyết như thế nào cho hợp lý.

Tạ Vân Chí ha hả cười lớn :

- Xưa nay, những việc tranh chấp trong võ lâm chỉ có hai cách giải quyết, một là ai thắng người ấy được trước...

Liễu Như Yến biết Hắc Xà Giáo Chủ không những có một đàn răn rất độc ác, mà người lại đa mưu lắm kế, võ công cũng cao siêu khôn tả, nên y mới được liệt danh vào mười ba danh thủ đương thời. Bởi thế, nàng giới bị rất cẩn thận, liền cười một cách kiêu ngạo hỏi :

- Đối với việc Mạnh Hồng Tiểu, chẳng hay Tạ Giáo Chủ xử trí ra sao, Giáo Chủ muốn ai thắng là mạnh, hay ai nhanh là được trước?

Tạ Vân Chí đưa mắt nhìn Tam Nguyên Phù Lệnh một cái, rồi lại liếc nhìn Hỏa Hải Nhi, mỉm cười đáp :

- Nếu đối thủ là một nhân vật trên giang hồ không nghĩ đến tình giao hảo gì cả thì sao? Tạ Vân Chí tôi tự biết mình hèn kém, nhưng vẫn lựa chọn phương pháp ai thắng là mạnh. Nhưng tôi với Bang Chủ của Tam Nguyên Bang Thiên Hiểu huynh vừa là bạn cũ trong võ lâm với nhau, lại thêm Liễu phu nhân thân hành xuống núi Ô Mông này, tất nhiên tôi không dám coi quý vị là một kẻ đối địch thường. Liễu phu nhân nhanh chân tới trước, thì xin phu nhân cứ việc ra tay thi thố đi. Tạ Vân Chí này đoán chắc Lâu Sơn Tam Sát nghe oai danh của Tam Nguyên Bang tất phải ngoan ngoãn hiến Mạnh Hồng Tiểu ra liền. Bần đạo với Khổng huynh kính chúc Liễu phu nhân ra tay thành công!

Nói xong, y chấp tay vái chào, rồi cùng Khổng Đại Bằng ung dung tránh sang một bên để xem Liễu Như Yến với Hỏa Hải Nhi vào trong Cửa Hồi Cốc ra sao? Hay là nghĩ cách gì bắt Lâu Sơn Tam Sát phải ra tay

ngheh chiến?

Liều Như Yến thấy Tạ Vân Chí nói như vậy, đứng chờ người ra không biết nói năng như thế nào cho phải, trong lòng chửi thầm và nghĩ :

“Tên Hắc Xà Giáo Chủ này giáo hoạt thật. Bề ngoài y làm như khách khứa, mà sự thật bên trong thì y muốn đẩy ta vợ Hỏa Hải Nhi đi đánh trận đầu”.

Tuy nàng rất bức tức, nhưng sự thể không để cho nàng do dự được nữa, liền lấy hơi sức nhìn về phía Cửu Hồi Cốc mà lớn tiếng kêu gọi :

- Anh em Lâu Sơn Tam Sát hãy nghe ta nói đây! Hiện giờ, nhân vật của Tam Nguyên Bang đang ở ngoài cửa cốc này, xin mời anh em Tam Sát ra đây!

Tiêu Đồng và Ha Đăng ẩn núp trong Cửu Hồi Cốc chỉ đưa mắt nhìn nhau thôi chứ không trả lời.

Hắc Xà Giáo Chủ thấy Liều Như Yến kêu gọi như vậy, mà trong cốc không ai trả lời, liền cười quái dị, và lên tiếng nói vọng vào trong cốc :

- Ba anh em Lâu Sơn Tam Sát, sao lại bắt chước con rùa rút đầu vào trong mai, không chịu lộ đầu ra như thế? Phải biết Liều phu nhân nổi giận thì Cửu Hồi Cốc nho nhỏ này sẽ bị phá tan ngay!

Liều Như Yến bị Hắc Xà Giáo Chủ châm biếm, trong lòng khó chịu vô cùng, thầm nghĩ :

“Ta phát hiện Miêu Cương Song Quái ở gần Ô Mông đây từ hồi mới đến... Chúng trở về Cửu Đan của Tam Nguyên Bang cầu tiếp viện đến giờ đã khá lâu, đang lẽ viện binh phải đến nơi rồi”.

Nghĩ đoạn nàng cau mày nhìn Hỏa Hải Nhi trầm giọng nói :

- Ô Hương Chủ, Lâu Sơn Tam Sát không chịu lộ mặt ra, chúng ta khỏi cần vào trong cốc khám xét làm chi. Hương Chủ hãy phóng Tam Ly Chân Hỏa vào trong cốc, rồi hãy nói chuyện sau!

Tiêu Đồng, Ha Đăng hai người biết Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi rất mạnh, có thể làm tan được sắt đá. Hai anh em sợ bị thương, đang nghĩ ngợi không biết có nên ra yết kiến bọn họ không? Chúng đang suy tính thì Hỏa Hải Nhi đã lấy cái hồ lô đỏ trên lưng xuống, hai tay ôm hồ lô đó.

Trên lưng núi ở hai bên, đột nhiên có những bóng người xuất hiện,

bên trái hai, bên phải ba, nhanh như điện chớp thoáng cái đã nhảy xuống bên dưới liền.

Liều Như Yến thấy có người đến, liền ra lệnh cho Hỏa Hải Nhi dừng phát Tam Ly Chân Hỏa ra vội, hãy chờ xem những người đó là địch hay là bạn, rồi sẽ quai dị sau.

Người ở phía bên trái tới, vì đường gần hơn nên tới trước. Hai người đó một là đầu đà tóc xõa xuống, còn một người là một đạo sĩ cao lớn, mặt xanh như mai cua. Một tăng một đạo đó không phải là ai xa lạ. Liều Như Yến, Hỏa Hải Nhi, Tạ Vân Chi, và Khổng Đại Bằng các người đã nhận ra liền, chúng là Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ, người trong nhóm Phương Ngoại Tam Hùng.

Còn ba người ở phía bên phải cũng vừa tới nơi. Ba người đó là Bằng Chân Chân, Tiêu Anh, Tiêu Tuấn, người tiếp viện của Tam Nguyên Bang.

Liều Như Yến thấy ba người cứu viện của mình đã tới đều là tuổi trẻ hậu bối, nên có vẻ thất vọng, đôi lông mày liền cau lại ngay.

Bằng Chân Chân rất thông minh, thấy vậy hiểu ngay ý nghĩ của Liều Như Yến rồi. Nàng vội tiến lên mấy bước, rẽ tai Như Yến và khẽ nói :

- Nhị Di Nương, đừng có hiềm tòi với Hòa Hợp Song Đồng tuổi trẻ tài ba non nớt, phải biết cha đã trao cho chúng tòi Liệt Khuyết Thần Phủ và Phiên Tường Bách Kiếm trong Phiên Thiên Tam Bảo rồi!

Liều Như Yến nghe thấy Bằng Chân Chân nói có đem theo hai vật báu đến, liền yên dạ ngay, và tỏ vẻ hớn hở vô cùng. Nàng quay đầu lại nhìn Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ, rồi lạnh lùng hỏi :

- Hai vị ở xa tới Cửu Hồi Cốc núi Ô Mông này, có phải muốn nhúng tay vào vụ Đằng Ma Bảo Lục không?

Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ tới nơi, tuy khiếp sợ oai thế của Tam Nguyên Bang thực, nhưng vì bốn thân chúng cũng là nhân vật hạng nhất trong võ lâm, nên chúng không dám tỏ vẻ quá hèn nhát, vì vậy Câu Hồn Đạo Sĩ mỉm cười đáp :

- Bí Kiếp Đằng Ma Bảo Lục là một vật hiếm có trên đời như vậy, phạm người trong võ lâm ai mà không thèm thuồng. Bần đạo đến đây, chẳng lẽ có điều gì không nên không phải chăng?

Liều Như Yến giơ tay chỉ lên tảng đá ở cốc khẩu, chỗ có Tam Nguyên Phù Lệnh, rồi cười một cách kiêu ngạo :

- Việc này Tam Nguyên Bang đã lệ chân đến trước, nếu ai muốn nhúng tay vào thì người đó là kẻ tử địch của Tam Nguyên Bang.

Thôi Mệnh Đầu Đà thấy vẻ mặt Liều Như Yến kiêu ngạo như vậy, không sao nhịn được, liền niệm câu “A Di Đà Phật” thật lớn, và hậm hực lên tiếng :

- Ba chữ Tam Nguyên Bang chẳng lẽ có thể làm cho tất cả những người trong võ lâm phải khiếp sợ hay sao?

Lúc ấy, Hắc Xà Giáo Chủ vì thấy viện binh của Tam Nguyên Bang đã đến, liền cảm thấy thực lực của bên mình hơi kém, muốn lôi kéo Thôi Mệnh Đầu Đà và Câu Hồn Đạo Sĩ về phe mình để cùng liên tay cho thanh thế được mạnh thêm, nên y thấy đôi bên gay go như vậy, vội tiến lên mỉm cười và nói :

- Đại sư hà tất phải tranh trước như vậy làm chi? Để nhường cho Liều phu nhân...

Y vừa nói tới đó, thì Cô Gái Áo Vàng Bàng Chân Chân đã đột nhiên từ từ bước ra và chỉ vào mặt Thôi Mệnh Đầu Đà. Thái độ của nàng kiêu ngạo vô cùng, rồi nàng cười nhạt một tiếng hỏi :

- Ta trông thấy ngươi có vẻ không phục oai danh của Tam Nguyên Bang phải không?

Thì ra, Bàng Chân Chân thấy Phương Ngoại Tam Hung, liền nghĩ đến những việc của chúng đã làm ở núi Trung Điều là đốt cháy thư phòng của Cổ Thanh Phong, thực là ngang tàng hết sức! Nàng lại biết thêm rằng, bình sinh Thôi Mệnh Đầu Đà với Câu Hồn Đạo Sĩ đã giết chóc rất nhiều, tay dính đầy máu hôi. Nàng muốn nhân dịp này tiêu diệt hai tên ma đầu đó đi để trừ bớt mối nguy hại cho người đời...

Quả nhiên, Thôi Mệnh Đầu Đà tính nóng nảy như lửa, không sao chịu được tiếng cười đầy vẻ ngạo mạn của Bàng Chân Chân, nhưng y vẫn biết nhân vật của Tam Nguyên Bang lợi hại, nên một mặt y nín hơi lấy sức để phòng bị, một mặt cười gằn rồi đáp :

- Bàng cô nương, dù tôi có một tí không phục đi chăng nữa thì đã sao nào?

Bàng Chân Chân cười nhạt một tiếng, quay đầu lại hỏi Liễu Như Yến rằng :

- Nhị Di Nương! Lệ của Tam Nguyên Bang đã định, đối với những người coi thường oai thế của Tam Nguyên Bang thì phải nên xử trí ra sao?

Liễu Như Yến biết Cô Gái Áo Vàng xưa nay vẫn hiền lành, ngày hôm nay đột nhiên khác thường như vậy, trong lòng cũng hơi ngạc nhiên, liền trả lời :

- Thì chém giết không tha!

Bàng Chân Chân nghe nói, liền đưa tay về phía sau lưng lấy một món khí giới dị hình ra, cởi luôn mảnh linh đồ cột ở bên ngoài. Thì ra đó là một cái búa đeo bằng sắt đen nhánh, nhưng chỗ lưỡi không bóng nhoáng gì hết, dài chừng hai thước sáu, hai thước bảy.

Thôi Mệnh Đầu Đà có biết đâu cái búa đeo đó là Liệt Khuyết Thần Phủ, oai lực mạnh nhất và là một trong Thiên Phiên Tam Bảo của Tam Nguyên Bang, nên y cứ lắc đầu cười một cách ngông cuồng :

- Bàng cô nương! Đừng có quá khinh thường thiên hạ không có nhân tài như thế! Chẳng lẽ với cái búa đeo ấy của cô nương mà lại đủ sức giết chết nổi ta hay sao?

Bàng Chân Chân với đôi mắt lạnh lùng có ánh sáng như điện chớp tia ra. Trước hết nàng nhìn thẳng vào mặt Thôi Mệnh Đầu Đà, rồi lại nhìn chiếc Liệt Khuyết Thần Phủ, sau cùng nàng nắn chí thổ dài một tiếng và nói :

- Nếu dùng lưỡi búa này chém giết người, quả thực đã làm nhơ bẩn thân vật yêu quý của cha ta!

Thôi Mệnh Đầu Đà nghe giọng nói của nàng ta hình như coi mình như một đứa con nít vậy, y càng tức giận thêm, hai mắt đỏ hung quang, lạnh lùng đáp :

- Bàng cô nương! Tôi cho phép cô suy nghĩ nửa tiếng đồng hồ để xem có cách nào hoàn hảo nhất mà giết chết được ta! Bây giờ, ta không cần biết cô nương là con gái cưng duy nhất của Bàng Bang Chủ hay không, siêu độ cô về phía Tây Phương Phật như tất cả những kẻ đã không may gặp phải tay ta!

Bàng Chân Chân đảo lộn đôi người một vòng, rồi mỉm cười nói :

- Người, Thôi Mệnh Đầu Đà bình sinh tác ác tác quái nhiều, có lẽ trong bóng tối lúc nào cũng có vô số oan hồn đi theo đòi mạng. Thế mà người lại dám dùng hai chữ “siêu độ”, nhưng có ngờ đâu người đã vô tình nhắc nhở cho ta nghĩ ra một cách giết người rất thích hợp!

Lúc ấy, Thôi Mệnh Đầu Đà đã không còn nghĩ gì đến họa lớn nữa, lòng hung ác của y nổi lên bùng bùng, chỉ muốn giết chết ngay được đối phương mới thôi.

Y liền ngấm ngấm vận công lực vào bàn tay phải, chuẩn bị cái đánh đó không những giết được Cô Gái Áo Vàng mà còn giết chết luôn Liễu Như Yển cả một thể nữa. Y nghe thấy Bàn Chân Chân nói như vậy, cố ý kéo dài thêm thời gian để vận thêm công lực, y liền hỏi Chân Chân :

- Cô nương đã nghĩ ra cách nào để giết tôi rất thích hợp thế?

Bàn Chân Chân vừa cười vừa đáp :

- Người là hòa thượng, thì ta nghĩ không có cách chết nào thích hợp cho bằng hỏa thiêu!

Nói tới đó, nàng bỗng nhiên nghiêm nét mặt lại, giọng cao chiếc Thần Phủ, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hải Nhi Ô Xích lớn tiếng quát bảo :

- Thôi Mệnh Đầu Đà co thường oai danh của Tam Nguyên Bang, tôi dùng Liệt Khuyết Thần Phủ thay mặt cha tôi truyền lệnh Ô Hương Chủ mau dùng Tam Ly Chân Hỏa mà hỏa thiêu tên giặc sói đầu này cho mau!

Ba chữ giặc sói đầu của nàng vừa dứt thì đã thấy có một con Hỏa Long sáng như điện chớp ở trong cái Hồ Lô đỏ của Hỏa Hải Nhi đang cầm giận dữ phun ra.

Thôi Mệnh Đầu Đà không ngờ đối phương phát động nhanh như vậy, khiến y tránh né không kịp, y đang giận dữ rống lên một tiếng thì người đã bị lửa đỏ bao trùm.

Tam Ly Chân Hỏa của Hỏa Hải Nhi tuy chỉ phun ra một cái đã liền thu lại ngay, nhưng chỉ trong thoáng cái Thôi Mệnh Đầu Đà đã biến thành một trái hỏa cầu, kêu la thảm khóc, cứ lăn lộn ở trên mặt đất luôn.

Tới lúc Hắc Xà Giáo Chủ, Khổng Đại Bằng, và Câu Hồn Đại Sĩ vừa phi thân nhảy tới thì đã không có cách gì cứu chữa rồi, đành đứng yên mà nhìn Thôi Mệnh Đầu Đà, một trong Phương Ngoại Tam Hung biến

thành một khúc than cháy đến tàn dần mà thôi.

Lúc ấy, Tạ Vân Chí tức là Hắc Xà Giáo Chủ với hai người kia tức giận vô kể, nhưng lại sợ aoi thể của Tam Nguyên Bang, nhất thời chúng không biết xử trí như thế nào cho phải.

Lưng núi ở bên trái đột nhiên lại có một tiếng cười ha hả thật lớn vọng xuống, tựa như muôn vạn cái trống cùng khua động một lúc, làm cho mấy ngọn núi quanh đó đều có tiếng vang dội lại nghe ung ung...

Cô Gái Áo Vàng biết người đó phải là một tay cao thủ tuyệt thế, mới có tiếng cười lợi hại như vậy, nàng liền khẽ hỏi Liễu Như Yển rằng :

- Nhị Di Nương có bước người cười đó là ai không?

Liễu Như Yển cau mày lại nhìn Hỏa Hải Nhi một cái, rồi khẽ đáp:

- Đó là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình, trong nhóm Miêu Cương Song Quái. Bình sinh có tiếng là Phích Lích Tiêu.

Bàng Chân Chân nghe nói đưa mắt nhìn lên ngọn núi phía bên trái, quả nhiên người nọ cười xong liền dùng một giọng rất thô nói :

- Ngọn lửa Tam Ly Chân Hỏa đó làm cho Hồ Diên Bình này nổi ý hứng lên rồi! Cậu bé phóng hỏa kia! Còn có trò lửa kỳ tuyệt nào không? Cứ việc giở hết ra để chúng ta được chiêm ngưỡng đi!

Y vừa nói dứt, trên lưng núi đã có tám con gấu khiêng hai cái vồng phi xuống. Cái vồng thứ nhất là của Diệu Âm Công Chúa, nàng mặc quần áo sắc sỡ và mình đeo đầy châu báu. Người ngồi trên chiếc vồng thứ hai là Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình, mình mặc cái áo bào màu đỏ tươi và có vẽ chín ngọn lửa, đầu đội một cái mũ vàng hình đèn rất đặc biệt, trong mũ có thấp một ngọn lửa cháy hồng.

Mấy con gấu đó đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã đến trước mặt mọi người liền. Lúc này, mọi người mới trông thấy rõ mặt của Miêu Cương Song Quái, danh liệt Thập Tam cao thủ trong võ lâm oai trấn giang hồ như thế nào.

Diệu Âm Công Chúa vẻ mặt hớn hở, lúc nào cũng mỉm cười. Tuy tuổi đã ngót ba mươi, mà vẫn còn xinh đẹp vô cùng. Quần áo của nàng may theo kiểu cung nữ.

Hồ Diên Bình tóc đỏ như nhuộm, hai mắt trông rất hung ác, trông không khác mấy con gấu đang khiêng hai cái vồng đó một chút nào cả.

Hắc Xà Giáo Chủ đã nhận thấy Miêu Cương Song Quái định đối địch với người của Tam Nguyên Bang, y liền mừng rỡ thầm, vội huyết sáo miệng, nhưng tiếng sáo của y huyết lên rất kỳ lạ. Tiếng sáo vừa dứt, thì có hơn trăm con rắn đen ở dưới đầm nước hiện thân lên, rồi chúng nhanh như những mũi tên, bò cả lên trên bờ.

Chúng vừa bò lên đã bày thành một cái Xà trận hình tròn, vây Liễu Như Yển, Hỏa Hải Nhi, Cô Gái Áo Vàng và anh em Tiêu Anh, Tiêu Tuấn liền.

Bàng Chân Chân dù gặp cường địch mạnh đến đâu cũng không hoảng sợ. Nàng đưa mắt nhìn ra vòng ngoài, thấy Hắc Xà Giáo Chủ dùng trận rắn để bao vây người của Tam Nguyên Bang mình, nhưng nàng vẫn ung dung chỉ gạt đầu mỉm cười, và nói :

- Như vậy cũng hay! Mỗi bên đều có năm người, thật là công bình vô cùng! Các người tuy có nhiều hơn chúng ta hơn trăm con rắn đen và tám con gấu, nhưng bên ta có hai vật báu của cha ta đem tới là Liệt Khuyết Thần Phủ với Phiêu Tường Bách Kiếm, vậy những rắn dữ và gấu kia cũng không làm gì nổi bọn chúng ta đâu!

Nói xong, nàng ném cây Thần Phủ cho Liễu Như Yển, kiêu ngạo nói tiếp:

- Nhi Di Nương, hãy dùng cây Thần Phủ này áp trận, để tôi sử dụng Phiêu Tường Bách Kiếm để quét lũ rắn đáng ghét kia đi trước, rồi mới đối phương với các cao thủ của đối phương sau.

Tiêu Anh trong nhóm Hòa Hợp Song Đồng nghe nói, vội lấy cái túi da báo vừa dài vừa bẹt ra, đưa cho Cô Gái Áo Vàng. Bàng Chân Chân đỡ lấy cái túi da báo đó, dùng Thiên Tỳ Bà Chỉ Lực khẽ rạch một cái, cái túi da đó liền bị rách ba đường như đã bị ba mũi dao thật sắc rạch qua vậy!

Bên trong có một trăm lưỡi kiếm nhỏ, có màu sáng xanh, xếp đặt rất ngăn nắp. Phiên Thiên Tam Bảo của Bàng Thiên Hiểu tuy rất ít được mang ra sử dụng, nhưng người trong võ lâm hơi có chút tiếng tăm đều biết ba vật báu đó kỳ dị và lợi hại như thế nào.

Bây giờ, Cô Gái Áo Vàng vừa ra tay sử dụng luân Phiên Tường Bách Kiếm để giết lũ rắn ở bên ngoài trước. Hắc Xà Giáo Chủ thấy vậy cười luôn mồm và khẽ nói :

- Bàng cô nương chớ cậy có Phiêu Tường Bách Kiếm của cha cô mà ra oai! Dù cha cô có tới đây cũng không dám khinh thường Tạ Vân Chí này chút nào!

Bàng Chân Chân cười nhạt một tiếng, đang định trả lời thì Diệu Âm Công Chúa đã cười lên khanh khách, và lên tiếng hỏi Cô Gái Áo Vàng rằng :

- Bàng cô nương! Trong năm người của Tam Nguyên Bang có mặt tại đây, ai là người đứng đầu thế?

Bàng Chân Chân mặt đỏ bừng nhìn Liễu Như Yển khẽ nói :

- Nhị Di Nương hãy trả lời cho Công Chúa đi!

Liễu Như Yển mỉm cười gạt đầu, đưa mắt nhìn Diệu Âm Công Chúa rồi hỏi lại :

- Chẳng hay Công Chúa có cao luận gì thế? Mời Công Chúa cứ việc chỉ giáo!

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :

- Chúng ta đã gặp gỡ nhau ở ngoài Cửu Hồi Cốc này, mục đích của chúng ta tất nhiên là giống nhau rồi. Bây giờ, chúng ta còn chưa thấy Lâu Sơn Tam Sát ra mặt, mà chúng ta đã đánh lẫn nhau trước như vậy có phải là tự làm giảm mất thực lực của mình đi hay không? Tôi thiết nghĩ các người thực không thông minh chút nào!

Tú Sát Tiêu Đồng với Tiểu Sát Ha Đăng núp ở trước cốc khẩu của Cửu Hồi Cốc ngó ra trông thấy nhân vật của Tam Nguyên Bang đấu tranh với Hắc Xà Giáo Chủ, đang ngằm ngằm khoái chí, bỗng thấy Diệu Âm Công Chúa định lên tiếng giầy vây, liền cau mày lại, đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Tiêu Đồng vẫn dùng lối Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Ha Đăng rằng :

- Diệu Âm Công Chúa đã hẹn với chúng ta, đến lúc nguy nan sẽ ra tay trợ giúp, ngờ đâu bây giờ, nàng ta lại ra điều đình cho đối phương không mâu thuẫn với nhau!

Ha Đăng khẽ xua tay và chỉ bên ngoài, hai người liền nghe thấy Liễu Như Yển vâng lời hỏi :

- Nghe lời nói của Công Chúa, thì Tam Nguyên Bang chúng tôi

nên buông xuôi tay mà đi phải không?

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa đáp :

- Liễu phư nhân hiểu lầm ý nghĩa của tôi rồi, có bào giờ tôi lại bảo Tam Nguyên Bang xuôi tay mà đi đâu? Tôi chỉ nhận thấy trận đấu trước mắt đây vừa thừa lại vừa rất vô ích. Chỉ bằng chúng ta tìm một phương pháp nào rất công bằng, không bên nào bị thiệt thòi hết...

Liễu Như Yển vội đỡ lời :

- Tam Nguyên Bang chúng tôi rất vui lòng nghe diệu sách của Công Chúa!

Diệu Âm Công Chúa vừa cười vừa nói tiếp :

- Phương pháp này rất hợp lý và rất giản dị, là chúng ta chia nhau và thời gian cũng phân chia ra, không ai được quấy nhiễu ai cả. Các người của Tam Nguyên Bang coi như là một nhóm, còn tôi với Hồ Diên Thái Tuế coi như là một nhóm...

Câu Hồn Đạo Sĩ thấy chỉ có mình là thế lực yếu ớt nhất dưới hoàn cảnh này, nên đành chịu nhệ Trông thấy cái chết thảm thương của Thôi Mệnh Đầu Đà mà không dám làm gì cả, chỉ liếc mắt nhìn kẻ thù là Hỏa Hải Nhi mấy cái thôi, y thấy Diệu Âm Công Chúa nói tới đó, liền xen lời hỏi :

- Có phải tôi với Tạ Giáo Chủ, Khổng Đại Bằng huynh được coi là một nhóm không?

Diệu Âm Công Chúa gật đầu đáp :

- Hiện giờ, chúng ta có mặt ở đây là ba nhóm. Mỗi nhóm một ngày, nhóm nào cũng vậy, đem hết bản lĩnh của mình ra mà tấn công, như thế là hết sức công bằng.

Liễu Như Yển gật đầu nói :

- Phương pháp này cũng hay lắm! Công bằng thì công bằng lắm đấy, nhưng ai trước ai sau? Chỉ sợ khó mà quyết định cho thực công bằng nổi thôi!

Diệu Âm Công Chúa lại nói tiếp :

- Ai trước ai sau, vầy đề này dễ giằn xếp lắm! Tam Nguyên Bang oai trấn giang hồ, người nhiều thế mạnh, lại đốt Tam Nguyên Phù Lệnh trước, tất nhiên ngày thứ nhất phải nhường cho các vị tấn công đầu. Ngày

thứ hai đến nhóm Tạ Giáo Chủ các người. Còn tôi với Hồ Diên Thái Tuế thì đánh trận chót. Nếu ai nấy không thành công thì chờ đến ngày thứ tư, lại sẽ ra tay tấn công tiếp Cửu Hồi Cốc.

Liễu Như Yển suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu nói :

- Ý kiến này rất hay, vậy chúng ta cứ thế mà thi hành nhé!

Hắc Xà Giáo Chủ cười nhạt xen lời :

- Chúng ta đều là những người có tên tuổi trên giang hồ, có ai nói rồi mà lại quên đi bao giờ?

Hỏa Hải Nhi Ô Xích đứng cạnh đó, cũng xen lời :

- Nếu mọi người đã tán thành ý kiến đó rồi, thì xin mời những người ngoài Tam Nguyên Bang ra khỏi Cửu Hồi Cốc này ngay!

Liệt Hỏa Thái Tuế Hồ Diên Bình từ khi theo Diệu Âm Công Chúa tới, trước sau y chưa hề nói tiếng nào, đưa mắt nhìn Hỏa Hải Nhi rồi cười quái dị mấy tiếng :

- Thằng bé đồ...

Y vừa nói ra ba chữ đó, thì Diệu Âm Công Chúa đã nhìn y mỉm cười xua tay và nói :

- Hồ Diên Thái Tuế! Bây giờ, ta hãy đồng tâm hợp lực đối phó với Lâu Sơn Tam Sát trước, hà tất phải lôi thôi như thế làm chi? Và xin Thái Tuế hãy tạm nhịn đôi chút, muốn ngứa nghề thì cũng để ngày khác hện bọn họ ở đây so tài Liệt Hỏa Thần Công sau cũng được! Bây giờ, chúng ta nên lui ra khỏi Cửu Hồi Cốc để chờ đợi mới phải!

Nói xong, nàng giơ tay ngọc lên phẩy một cái, tám con gấu đã khiêng hai cái vồng tới liền. Hai người liền nhảy lên trên vồng, rồi tám con gấu khiêng luôn hai cái vồng ấy chạy lên trên núi bên trái tức thì.

Miêu Cương Song Quái đi khỏi, Hắc Xà Giáo Chủ cũng dẫn lũ Hắc Xà và Câu Hồn Đạo Sĩ lẳng lặng đi luôn.

Trước Cửu Hồi Cốc chỉ còn lại có năm người, già trẻ lớn bé của Tam Nguyên Bang, với lại cái xác thiêu thành than của Thôi Mệnh Đầu Đà thôi.

Liễu Như Yển nhìn theo hai bọn người vừa đi khỏi, mới khẽ nói với Hỏa Hải Nhi rằng :

- Ô Hương Chủ! Có lẽ vị Liệt Hỏa Thái Tuế thấy Hương Chủ cũng

thiện sử dụng Liệt Hỏa Thần Công như y, nên y mới nổi lòng hung định giết hại Hương Chủ. Vậy sau này, nếu có gặp y ở đây, Hương Chủ phải cẩn thận. Nghe nói cáo mao có thấp đèn ở trong trên đầu y gọi là Hỏa Trung Chi Hỏa lợi hại vô cùng, nên Hương Chủ phải cẩn thận lắm mới được!

Hỏa Hải Nhi cũng biết mình vô ý đã gây hấn với một đối thủ rất lợi hại, nên y lẳng lặng nghe và thụ giáo chứ không dám nói năng gì hết. Cô Gái Áo Vàng liền nói với Liễu Như Yển :

- Nhị Di Nương! Diệu Âm Công Chúa trong nhóm Miêu Cương Song Quái điêu ngoa và giảo hoạt lắm. Bề ngoài y thị làm như nhường Tam Nguyên Bang chúng ta chiếm trước, nhưng sự thực thì y thị muốn chúng ta đánh trận đầu để mở đường cho chúng.

Liễu Như Yển vừa cười vừa đáp :

- Tôi đã biết sớm ý nghĩ của Diệu Âm Công Chúa rồi, nhưng vì thấy cô nương đã đem Liệt Khuyết Thần Phủ với Phiêu Tường Bách Kiếm tới, như vậy chúng ta có thể nhờ hai thứ đó mà tấn công vào Cửu Hồi Cốc cùng đại chiến với Lâu Sơn Tam Sát. Dù chúng ta không bắt cóc được Mạnh Hồng Tiểu thì ít nhất chúng ta sẽ tiêu hủy được nàng ấy, không để cho một người nào học được bí mật trong Đằng Ma Bảo Lục.

Tiêu Anh trong Hòa Hợp Song Đồng nghe nói liền đỡ lời :

- Liễu phu nhân, chiến lược của phu nhân đúng như mật lệnh của Bang Chủ đã giao phó!

Bàng Chân Chân đưa mắt nhìn Tiêu Anh một cái, rồi vừa cười vừa nói với Liễu Như Yển :

- Nhị Di Nương! Có phải bây giờ chúng ta sẽ tấn công vào Cửu Hồi Cốc hay không?

Liễu Như Yển giơ tay lên chỉ vào chỗ lối ra vào Cửu Hồi Cốc, rồi cau mày lại trả lời :

- Cửu Hồi Cốc là một nơi tuyệt hiểm, chúng ta muốn tấn công vào trong đó không phải là một chuyện dễ, ít nhất cũng phải tốn rất nhiều hơi sức mới vào được!

Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn Hỏa Hải Nhi nói tiếp :

- Ô Hương Chủ hãy phóng một luồng Tam Ly Chân Hỏa để thiêu rụi những cây cỏ gai góc đi!

Hỏa Hải Nhi tuân lệnh, liền đem Hồ Lô tới gần chỗ cốc khẩu phóng hỏa luôn.

Tú Sát Tiêu Đồng và Tiểu Sát Hạ Đằng sợ mình bị Tam Ly Chân Hỏa đốt phải và lại muốn đem tình hình bên ngoài vào báo cáo cho Lãnh Sát Hồng Phi nghe để cùng thương lượng cách đối phó Tam Nguyên Bang, nên cả hai đều lẳng lặng rút lui luôn.

Bàng Chân Chân chờ cây cỏ gai góc ở lối đi vào Cửu Hồi Cốc bị thiêu rụi hết, rồi mới ngấm nhìn đường đi đó một hồi, nàng nói với Liễu Như Yển :

- Nơi đi vào trong Cửu Hồi Cốc tuy nhỏ, nhưng năm chúng ta đều biết Xúc Cốt Thần Công!

Liễu Như Yển không đợi chờ Bàng Chân Chân nói xong đã tươi cười hỏi lại rằng :

- Lâu Sơn Tam Sát không những võ công cao siêu, và họ ở trong bóng tối, chúng ta thì ở ngoài ánh sáng. Vì chúng ẩn thân trong sơn cốc, vạn nhất chúng ta đang giở Xúc Cốt Thần Công chui vào trong sơn cốc, chúng đột nhiên ra tay ám hại, như vậy có phải chúng ta không có cách gì chống đỡ, thì có khác gì cá nằm trên thớt hay không?

Bàng Chân Chân nghe nói, hơi cau mày lại hỏi :

- Nhị Di Nương đã nói như vậy, có phải đã nghĩ ra được mưu kế phá địch rồi không?

Liễu Như Yển vừa cười vừa đáp :

- Tôi không có diệu kế gì hết, nhưng chỉ có một kế rất ngu dại là muốn lợi dụng cái búa sắc bén bất cứ vật gì cứng đến đâu cũng phá nổi đường này, để làm một việc như người xưa khai thiên lập địa, mà thay đổi hình thể của lối ra vào của Cửu Hồi Cốc này!

Nói xong, nàng phát tay áo ra hiệu cho mọi người hãy lui về một bước.

Bàng Chân Chân biết Liễu Như Yển lợi dụng búa thần để phá núi, liền bảo Hỏa Hải Nhi với anh em họ Tiêu lui về phía sau năm trượng.

Liễu Như Yển tay cầm Thần Phủ ngấm ngầm vận khí trong tay, rồi nhanh như điện chớp tung mình nhảy lên một vách đá đi vào Cửu Hồi Cốc liền, và liền tiếp chém luôn mấy nhát. Đom đóm lửa bắn tung tóe, đá

vung bay mù mịt, trên vách núi liền có một cái lỗ hổng lớn gấp đôi trước.

Liều Như Yến thâu búa thần lại, đứng trên vách đá ở ngoài cốc khẩu chừng bảy tám thước, vận chân lực vào cánh tay phải, rồi nhắm chỗ nứt nẻ ở quanh lối ra vào mà đánh luôn một chưởng. Đánh xong, nàng lệ làng nhảy tới cạnh chỗ Bàn Chân Chân. Thân pháp của nàng vừa nhanh vừa đẹp tuyệt trần.

Chưởng phong của nàng đánh vào vách núi ở cạnh lối đi liền có tiếng kêu “ùm ùm”, lối đi đó lại vỡ lở thêm rộng gấp đôi hồi nãy. Liều Như Yến liền dùng giọng nói lạnh lùng hướng vào trong cốc kêu gọi :

- Cửa cốc Cửu Hồi đã mở rộng, anh em Lâu Sơn Tam Sát tại sao không ra ngoài cốc này gặp chúng ta?

Mấy lời nói của nàng như là nói suông, vì trong cốc vẫn yên lặng âm thầm, và lạnh lẽo như trước, chứ không thấy bên trong có ai trả lời cả.

Liều Như Yến có vẻ tức giận liền giơ song chưởng lên bảo vệ lấy ngực, rồi nàng tung mình nhảy lên cao năm trượng, phi thân lướt vào trong Cửu Hồi Cốc ngay.

Bàn Chân Chân, Hỏa Hải Nhi, và anh em họ Tiêu lần lượt theo Liều Như Yến phi vào trong Cửu Hồi Cốc.

Trong thung lũng không có một người nào hết, chỉ thấy hai bên vách cao chót vót, lối đi ở giữa hẹp và rất nhỏ cũng quanh co khúc khuỷu ở giữa đi vào bên trong.

Hoàn cảnh hiểm ác này lại có thêm bọn người hung ác như Lâu Sơn Tam Sát ẩn núp, quả thực kinh hiểm và đầy nguy cơ. Máy người đi được một quãng đường, vẫn không thấy người nào hết, mà hình như quanh đi quanh lại, tuy đi rất lâu mà cũng chưa đi được bao xa vậy.

Liều Như Yến ngừng bước lại, nín hơi lấy sức vận dụng thần công Truyền Âm Nhập Mệnh nói ra :

- Lâu Sơn Tam Sát hãy nghe chúng ta nói đây. Chúng ta đã vào Cửu Hồi Cốc rồi, nếu các người cứ ẩn núp mãi không dám lộ mặt, thì còn làm sao mà được gọi là nhân vật trong Thập Tam danh thủ của võ lâm đương thời nữa?

Nàng vừa nói dứt, đột nhiên có mấy tiếng cười rất quái dị và rất kinh khủng, rồi có ba người ở sau một tảng đá lớn tại phía đằng trước ung

dung bước ra. Ba người này đều mặc áo đen, trên thêu bộ xương người bằng chỉ bạc.

Liễu Như Yển thấy Lâu Sơn Tam Sát hiện ra không dám khinh thường, vội đưa mắt ra hiệu cho Bằng Chân Chân, Hỏa Hải Nhi, và anh em họ Tiêu, rồi mỉm cười lên tiếng hỏi :

- Ba vị có biết ý định của Liễu Như Yển này tới đây không?

Tiểu Sát Ha Đằng cười ha hả một hồi rồi đáp :

- Tam Nguyên Bang ý thế làm càng, muốn dùng xảo kế và giở lực lượng cướp giết. Ý định của phu nhân tới đây chúng tôi không cần hỏi tới, cũng dư biết các người muốn cướp đoạt Diệu Âm Thần Công, Đạt La Thủ, và Ma Kha Kiếp Pháp trong Đằng Ma Bảo Lục chứ gì!

Hỏa Hải Nhi thấy Tiểu Sát Ha Đằng dám vô lễ như thế, liền cười nhạt một tiếng, đang định trả đũa, thì Liễu Như Yển đã nói :

- Ba vị đã biết ý định của tng ra sao rồi, chẳng hay có chịu đưa ba môn thần công đó ra công khai nghiên cứu chung không?

Lãnh Sát Hồng Phi cười hì hì, rồi lạnh lùng đáp :

- Việc này không khó lắm, vì hiện giờ Mạnh Hồng Tiểu vẫn còn ở trong Cửu Hồi Cốc. Các người cứ việc đem nàng ta đi mà tra hỏi, sẽ toại nguyện ngay.

Liễu Như Yển trợn ngược đôi lông mày lên nhìn thẳng vào Hồng Phi hỏi tiếp :

- Hồng Đại tiên sinh, nghe giọng nói của tiên sinh thì hình như phải đối phó với nhau bằng võ lực phải không?

Lãnh Sát Hồng Phi từ từ đáp :

- Anh em Lâu Sơn Tam Sát chúng tôi vì Mạnh Hồng Tiểu không biết tốn hao bao nhiêu tâm huyết rồi. Bây giờ, các người đến đây muốn mượn nàng, thì ít ra cũng phải để lại mấy miếng tuyệt nghệ võ lâm đã làm cho người ta khiếp phục mới được chứ!

Liễu Như Yển nghe nói cười nhạt một tiếng và nói :

- Hồng đại tiên sinh, tục ngữ có câu “người thức thời mới là tuấn kiệt”. Bây giờ, vì cuốn Bảo Lục này các cao thủ của võ lâm đã tề tập ở núi Ô Mông này rồi. Tam Nguyên Bang chúng tôi chỉ là một nhóm người trong rất nhiều nhóm đấy thôi! Ngoài ra còn Hắc Xà Giáo Chủ, Khổng Đại

Bằng, Câu Hồn Đạo Sĩ trong Tam Hung, Diệu Âm Công Chúa và Liệt Hỏa Thái Tuế của Miêu Cương Song Quái...

Tú Sát Tiêu Đồng đứng cạnh vội đỡ lời :

- Những nhân vật nào đã tới đây, anh em chúng tôi còn rõ hơn Liễu phu nhân...còn sót một nhân vật lợi hại nữa, người đó là Hải Thiên Kiếm Thánh Triển Thanh Bình, tức là Chủ Nhân của Thanh Bình Cung ở Bắc Hải.

Quả thực, Liễu Như Yển không biết Triển Thanh Bình cũng nhúng tay vào việc này. Bây giờ nghe nói, tuy trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn làm ra vẻ thản nhiên, tiếp tục cười và hỏi lại :

- Nếu ba vị biết tình thế hiểm ác như vậy, sao không đem Mạnh Hồng Tiểu tới Tam Nguyên Bang. Chúng ta cùng nghiên cứu với nhau, như vậy càng bình yên và ổn thỏa không?

Lãnh Sát Hồng Phi lắc đầu đáp :

- Sự nhận xét của tôi với Liễu phu nhân trái ngược nhau. Tôi không tán thành ý kiến của Liễu phu nhân làm như vậy!

Liễu Như Yển lại hỏi :

- Khác nhau ở điểm nào?

Lãnh Sát Hồng Phi cười nhạt và vẻ mặt rất kiêu ngạo và nói tiếp :

- Phu nhân đã thấy các tay cao thủ của võ lâm đều tập hợp ở núi Ô Mông này tính rất hiểm ác. Nhưng anh em Hồng Phi chúng tôi nhận thấy người đến đông đảo như vậy, lại là dịp may rất tốt để cho mọi người lại có dịp so tài với nhau!

Liễu Như Yển biết không thể nào dùng lời lẽ làm cho đối phương khuất phục được, liền nói :

- Thuốc không chữa được tư bệnh, Phật chỉ độ cho người có duyên thôi! Hồng Đại tiên sinh mấy vị không những vô duyên với Tam Nguyên Bang chúng tôi mà người lại quá trầm trọng không có thuốc nào cứu chữa được!

Tú Sát Tiêu Đồng cười ngông cuồng rồi đáp :

- Anh em chúng tôi đau nặng đã lâu, không có thuốc gì có thể chữa được, đang muốn mời các tay cao thủ của Tam Nguyên Bang mà xưa nay vẫn tự xưng là Phật để siêu độ đây!

Liễu Như Yển sầm nét mặt lại lạnh lùng hỏi :

- Chúng ta đấu bằng cách nào?

Hồng Phi đưa mắt nhìn mấy tay địch thủ rồi mỉm cười đáp :

- Anh em Lâu Sơn Tam Sát có ba người tất cả, định lấy ba trận đấu làm giới hạn. Nếu các người thắng được hai trận thì cứ việc đem Tỷ Thanh Ngọc Nữ Mạnh Hồng Tiểu đi!

Liễu Như Yển ngẫm nghĩ giây lát. Hồng Phi lại cười và nói tiếp :

- Bằng không các người ỷ người nhiều, cứ ùa vào hỗn chiến một trận càng hay!

Liễu Như Yển biết Lâu Sơn Tam Sát thị tài ba cao siêu hơn người nên mới ngông cuồng như vậy. Chỉ có Liễu Như Yển, chúng còn coi là kinh địch, còn ngoài ra Cô Gái Áo Vàng và Hỏa Hải Nhi thì chúng không coi vào đâu hết! Vì vậy nàng mới nhảm thảm :

“Không những Hỏa Hải Nhi có Hỏa Khí đem theo, oai lực mạnh vô cùng, mà cả Chân Chân đem theo cây búa thần với thanh Phiêu Tường Bách Kiếm cũng ảo diệu vô cùng, mà ngay cả anh em họ Tiêu cũng theo chồng ta lâu năm và đã học được chân truyền rồi, chớ có phải tầm thường đâu?”

Nàng đưa mắt liếc nhìn Lãnh Sát Hồng Phi mỉm cười rồi hỏi lại :

- Tam Nguyên Bang tuy người nhiều sức mạnh, nhưng không bao giờ cậy nhiều người mà hiếp ai hết. Chúng ta cứ lấy ba trận đấu để định thua được, vậy bên các người ai định ra trận trước?

Tiểu Sát Ha Đằng liền nhảy ra cười ha hả trả lời Liễu Như Yển rằng :

- Liễu phu nhân ra đấu trước hay là phái vị cao thủ nào? Xin cho Ha Đằng này nhận thức những tuyệt học của các nhân vật trong Tam Nguyên Bang đi!

Liễu Như Yển đưa mắt nhìn Hỏa Hải Nhi, mỉm cười đáp :

- Ô Hương Chủ! Lâu Sơn Tam Sát đều là người có tên trong mười ba cao thủ của võ lâm đương thời, vị nào cũng có tuyệt nghệ thần công chứ không phải tầm thường đâu! Hương Chủ hãy ra lãnh giáo Ha Tam tiên sinh vài hiệp, tha hồ Hương Chủ muốn sử dụng khí giới, chưởng pháp, ám khí, huyền công...muốn dùng môn nào cũng được, bách vô cấm kỵ

Hỏa Hải Nhi gật đầu hiểu ý, vâng lời bước ra ngay.

Tiểu Sát Ha Đằng trợn ngược đôi lông mày lên, nhìn Liễu Như Yến cười ha hả :

- Liễu phu nhân khỏi phải dùng ám ngữ để nhắc nhở Ô Hương Chủ nữa. Y đem theo Hỏa Khí thì cứ việc giở ra mà đối phó. Ha Đằng này tuy bất tài, nhưng chưa đến nỗi tầm thường như Thôi Mệnh Đầu Đà trong Phương Ngoại Tam Hung mà bị đốt cháy thành cây than dâu!